

Ressò

octubre 16

Treballar per la justícia, la pau i els drets humans

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Com més s'enfila, més ha d'arrelar

El títol està tret de la Balanguera, l'himne de Mallorca, volent significar que les coses grans necessiten de la vida interior, de la profunditat, del silenci... Arrelar per aconseguir tota la saba que donarà vida a l'arbre, arrelar per mantenir-se dret durant les ventades i pluges de l'hivern i verd quan el sol de l'estiu és intens. La vida oculta de Jesús no va tenir altra finalitat que arrelar fortament dins la seva existència durant 30 anys per després, durant 3 anys, ensenyar un missatge nou, que durant vint-i-un segles ha guiat la convivència de la humanitat i ho seguirà fent fins al final del temps. I gràcies també a la profunditat de la seva vivència o consciència, ni temptacions, ni alabances, ni passió i mort en creu pogueren aturar la voluntat de Jesús en complir la seva missió.

De la vida oculta de Jesús hi ha tres manifestacions que ens assenyalen per on devia anar l'aprenentatge i el dia a dia de Jesús. La primera manifestació és com deixà estorats els doctors del temple de Jerusalem, quan, als dotze anys, hi feu la primera peregrinació i no se n'adonà de com passava el temps i durant tres dies estigué perdut en el temple, la casa del seu Pare. Aquest fet ens mostra la solidesa de la seva educació religiosa, apresada dins el si de la família, com també en les sessions de la sinagoga.

Una altra manifestació fou la coneixença que se tenia d'ell com el fill del fuster... Jesús treballà, essent el treball necessari per la subsistència i com a col·laboració a la societat. Tractant a un i altre, anant d'un lloc a altre per arreglar les eines o objectes espenyats, és com degué estar en contacte amb el camp, amb el viure quotidià de la gent i en pogué treure el mètode senzill i entenedor de les seves ensenyances, que s'han fet universals i van traspasant el temps...

La tercera manifestació important de la vida oculta de Jesús fou la família, essent membre d'una d'elles, de la qual eren coneguts "els germans i germanes." No podem viure sense família i la unió de la mateixa s'ha de mantenir al llarg de la vida, des del naixement fins al final.

Vida Creixent participa un poc de la vida oculta de Jesús. Amb les seves reunions, els membres prenen saba de Crist per donar testimoni i millorar la vida de l'Església, de la societat i de la família. Arrelar per dintre i ésser conseqüents o llevat a defora.

*Miquel Mulet Bujosa,
Vice-consiliari de Vida Creixent de Mallorca.*

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: treballar per la justícia, la pau i els drets humans.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

Preguem amb Maria, mare de déu de la Mercè, patrona dels captius

Litúrgicament parlant, no és patrona de la ciutat, sinó de la diòcesi, ja que la patrona és santa Eulàlia, segons va declarar Pius IX, l'any 1868. La solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè va unida al record històric de la fundació de l'Orde Mercedari, instituït per al rescats dels captius, i inspirada, segons la tradició, per la mateixa Mare de Déu a sant Pere Nolasc, a sant Ramon de Penyafort i al rei Jaume I, el Conqueridor. Era el segle XIII, i molts cristians eren captius dels musulmans, i ells invocaven la Verge pel seu alliberament i la Verge els va escoltar, fundant l'orde dels mercedaris, els quals, a més a més dels vots de pobresa, obediència i castedat, hi afegien un quart vot, el de quedar-se en lloc dels captius, si la seva fe trontollava i en tenen una greu necessitat. El seu primer temple a Barcelona va ésser edificat pels mercedaris, prop del mar, i l'actual imatge és del segle XIV, i el temple és del segle XVIII.

Maria, a Canà de Galilea, nota que quelcom passa en aquell convit, on hi és Jesús i alguns dels seus deixebles, i assabentada, pels criats, que faltava el vi, demana a Jesús que faci un miracle i diu als qui servien: **“Feu el que Ell us digui”** (Jn 2,5). Jesús, malgrat no haver arribat la seva hora, fa el primer miracle per complaure la seva Mare i perquè aquells nuvis no passessin la vergonya que se'ls hagués acabat el vi. Què passaria si en una de les nostres noces, al final del banquet, en lloc de xampany es servís aigua embotellada?

L'actitud sol·lícita de Maria a Canà de Galilea, atenta a les necessitats, és la mateixa actitud de la Mare de Déu de la

Mercè del segle XIII, com del segle XXI. El mot “mercé” vol dir gràcia, favor, ajut, i pressuposa una actitud de compassió, misericòrdia i benvolença.

També, avui, la Mare de Déu ens diu a nosaltres: **“feu el que ell us digui”**. Jesús ens diu moltes coses, i nosaltres l'hem d'escoltar.

“Mercè” vol dir gràcia, i hem de recordar que moltes persones, lluny, o a prop nostre, viuen en desgràcia. Ja no hi ha captius en terra de moros, però arreu del món continuen havent-hi presos privats de llibertat i de dignitat, i captius, que semblen lliures, però encadenats fortament: pels diners, la pobresa, la marginació, per petits o grans delictes, manca de treball i altres maneres. Hi ha esclaus de la droga i noies encadenades a la prostitució organitzada, i cristians que no volen, de cap de les maneres, perdonar el qui els ha ofès.

Un dels problemes actuals de la nostra societat és el de la migració. Persones que arriben de tot arreu, especialment en vaixells, i que vénen, algunes, sense cap paper, a la bona de Déu. Què s'ha de fer amb aquestes persones, que també són fills de Déu? La solució pot ser múltiple, el que no es pot fer es deixar-los d'ajudar. Cal, doncs, allargar-los la mà.

La Mare de Déu de la Mercè ens motiva per alliberar-los de la seva captivitat, per trencar totes les cadenes i conquerir la llibertat.

“Dels captius mare i patrona, puix que del cel heu baixat. Patrona de Barcelona, protegiu nostra ciutat”.

Xavier Moretó

Perdre és guanyar

La fe cristiana no és una moral ni un seguici de continguts teològics, tot i que també, però no en primer lloc. La vida cristiana és la descoberta d'un tresor, d'una vida millor que, quan s'ha trobat, compensa d'abandonar l'anterior perquè rendeix més, dona més benestar i alegria.

Per això, quan Jesús recomana determinades actituds, ho fa en termes de guany, de major recompensa. Quan al capítol sisè de Mateu recomana pregar en secret o dissimular que es dejuna o no mostrar amb bombo i platerets les pròpies obres de caritat, diu: "Déu que veu en el secret t'ho recompensarà". I dels que fan aquestes coses per fer-se veure i ésser lloats diu: "ja han rebut la seva recompensa". De manera que està dient: la recompensa i el benestar que brolla d'encarnar les actituds de Jesús és molt millor que la que brolla de la vanaglòria i del desig d'ésser valorats.

Per això, dirà Jesús: "el qui perd la vida, la guanya" (Mt 10,39), o "tothom que hagi deixat alguna cosa per mi i per l'Evangeli, rebrà cent vegades més ara en aquest temps" (Mc 10,30). Entrar per la porta estreta de l'amor diligent és el camí que duu a la vida (Mt 7,14). És qüestió d'invertir bé, allí on els guanys són superiors.

Jesús ens ve a dir: "fa més feliç donar que rebre" (Ac 20,35), és millor la vida lliurada que no l'egoisme", "l'actitud diligent[1] que no la mandra", "perdonar que no guardar rancúnia eternament"... En resum: la vida esforçada, lliurada per amor als altres és millor, dona més benestar que la vida preocupada per un mateix. Llàstima que aquest camí "són pocs els qui el troben" (Mt 7,14), perquè, aparentment, és millor l'altre. Com deia sant Francesc de Sales: "El plaer atrau, però després deixa decebut, la virtut costa, però després dona molt de goig".

Però Jesús ens promet també aquesta felicitat en actituds que semblen forassenyades:

"... Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra **recompensa**, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i els dolents..." (Lc 6,35)

"... Llavors açà els ulls cap als seus deixebles i digué: Feliços els pobres: és **vostre** el Regne de Déu..." (Lc 6,20)

I els deixebles són els qui han deixat casa, germans..., s'han fet pobres voluntaris per seguir al Senyor, per això la felicitat del Regne de Déu és d'ells, ja en aquest temps. I en el món futur, la vida eterna (Lc 18,30):

Col·laboracions

“... Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies. Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra **recompensa** és gran en el cel...” (Mt 5,11)

“... Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, ja que ells no tenen res per a recompensar-te, i Déu **t’ho recompensarà** quan ressuscitin els justos...” (Lc 14,12-14)

Fins ara hem vist textos en que Jesús promet una recompensa en funció de determinades actituds evangèliques, però hi ha ocasions en que la recompensa ve abans, com a expressió de l’amor sobreabundant i gratuït de Jesús que s’avança a estimar de forma desbordant. És el cas de Zaqueu (Lc 19), dels obrers d’última hora (Mt 20), de la multiplicació dels pans (Lc 9,10), del Bon lladre (Lc 23,42)...

Déu-Trinitat, a través de Jesús ens mostra que està delerós per omplir-nos dels seus béns, per compartir la seva saviesa i la seva vida divina. Els qui ho han tastat, saben que escoltar Jesús, relacionar-se amb Ell, viure en comunió amb Ell, és escollir la millor part (Lc 10,42).

Fra Josep Manuel Vallejo
per Catalunya Franciscana

Resum de la 83ª Reunió Interdiocesana del dia 13 de setembre del 2016

Varen estar-hi presents totes les diòcesis; algun coordinador no hi va poder participar i va estar representat per membres de la coordinadora.

Es van treballar les propostes que figuraven a l'ordre del dia. Vam començar a les 12 del matí per compromisos de Mons. Jaume Pujol, que com autor del temari, va fer-ne la presentació a les 5 de la tarda. Trobada interdiocesana a Montserrat els dies 10 i 11 de maig del 2016. El dia 10 hi van anar els bisbats de Barcelona, Lleida, Sant Feliu i Terrassa. La resta de bisbats hi van anar el dia 11. Es va parlar de possibles variants per tenir-ho present per a properes trobades.

Es va fer la presentació d'una pàgina web de Vida Ascendente amb una base de dades, distribuïda per a totes

les diòcesis d'Espanya, agrupades per zones geogràfiques. Catalunya i Les Illes (Mallorca i Menorca) en formen una. Cada bisbat serà responsable de les dades de la seva diòcesi, solsament ells podran entrar o treure dades del seu bisbat. Cada diòcesi tindrà un equip que recollirà i introduirà les dades amb una clau personal per cada una. Aquesta proposta l'ha fet Vicenç Quinquilla per encàrrec de la Comissió permanent de Vida Ascendente.

Al bisbat de Solsona faran l'Assemblea anual el dia 6 d'octubre. Estan preparant la XXXI Trobada Interdiocesana a Solsona el dia 9 de maig.

Tot seguit l'Eucaristia concelebrada pels consiliaris presents i presidida per Mn. Xavier Moretó.

Col·laboracions

Després un dinar de germanor i amistat, no va faltar la fotografia dels qui hi van participar, que ens recordi aquest dia de treball, col·laboració i l'alegria de compartir una mateixa fe amb il·lusió, esperança i estimació.

Tot seguit es va reprendre la reunió. Es va comentar la situació de les diòcesis. Vàrem seguir amb les reflexions sobre els temes de renovació i rejueniment, la dificultat de trobar nous col·laboradors per a les coordinadores i que acceptin el compromís i la responsabilitat de treballar pel Moviment. També la renovació dels nostres grups amb persones més joves i que tinguin interès amb Jesús i els seus ensenyaments i propostes. És un tema que ens preocupa i ens demana intensificar el treball d'apostolat per aconseguir ampliar el ressò del nostre Moviment com a servei a l'Església i a la societat.

Informació de l'esborrany sobre un text en substitució de "Que cal saber de Vida Creixent" i d'uns temes introductoris que serviren per treballar-los els nous grups. Queda pendent de les correccions que s'hi puguin fer.

Comentar el Pleno Nacional amb l'elecció del nou president en substitució de Guillermo Aparicio, va ser elegit per votació Álvaro Medina del Campo, coordinador de la diòcesis d'Alcalà de Henares.

El temari del curs 2016-2017, "Paper dels laics en l'Església i en el món", l'autor l'arquebisbe Tarragona Mons. Jaume Pujol. S'ha repartit a totes les coordinadores seguint les seves peticions. Per al curs 2017-2018 l'està treballant Mn. Joan Bajo amb el títol "Primavera en la tardor de la vida".

Estan a la disposició de les diòcesis els

llibrets de la col·lecció Paraules "La vida espiritual".

A les 17 hores Mons. Jaume Pujol ens va fer una extensa conferència sobre el temari d'enguany, del qual n'és l'autor. El per què i l'intenció del treball dedicat als laics i la seva missió dins de l'Església i dins de la societat, amb una clara aposta per la feina que podem fer en els llocs on ens trobem. Són pocs preveres i religiosos i una gran majoria de laics amb el compromís de fer apostolat enmig del món.

Gràcies a tots per la vostra estimació i dedicació i fins la propera.

La propera reunió interdiocesana serà el dia 10 de gener del 2017; us hi esperem a tots.

Un nou dicasteri romà per al desenvolupament humà integral

El papa Francesc segueix promovent amb decisió i velocitat la reforma de la Cúria. La vol més dinàmica, transparent i simplificada, coordinada i exemplar, sense clericalisme ni vicis curials.

Després de reformar a fons els organismes dedicats a l'economia i les finances, a fi de dotar-los de major control i transparència, i després de reorganitzar els mitjans de comunicació de la Santa Seu, ara ha començat a reordenar els consells pontificis. Aquest mes d'agost s'han anunciat dues reformes importants.

Primer, la creació d'un nou dicasteri per als Laics, Família i Vida, fruit de la fusió dels antics consells de Laics i de la Família, que ha començat a treballar l'1 de setembre.

Segon, la creació d'un nou dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral, que fusiona quatre Consells: Justícia i Pau, *Cor Unum*, Pastoral de Migrants i Itinerants i Agents de Salut. Aquest dicasteri començarà funcionar el proper 1 de gener i serà presidit pel cardenal P.K. Turkson, home de confiança del Papa, actual president dels Consells Justícia i Pau i Cor Unum.

Aquest nou organisme em sembla de gran rellevància en relació als trets i missatges fonamentals del pontificat de Francesc. El nou dicasteri integra les tasques dels Consells que desapareixen

i tindrà com a tasca la promoció del desenvolupament humà integral a la llum de l'Evangelí i la doctrina social de l'Església.

Això vol dir la promoció de la justícia, la pau, els drets humans, l'atenció a les persones vulnerables i la cura de la creació davant del desastre ecològic. Inclou les qüestions que plantegen la pobresa, les migracions, el tràfic de persones i totes les formes d'esclavitud, els impactes dels conflictes armats, la promoció del desarmament, la tortura i la pena de mort.

Entre les seves tasques, aquest dicasteri (que podrà tenir com a Secretari i sotsecretari a persones laiques) ha de promoure la realització d'estudis sobre aquestes problemàtiques, divulgar i vetllar per l'aplicació de la doctrina social i coordinar i afavorir totes les associacions i organismes catòlics que treballen en el món en favor de la dignitat i els drets de la persona, la justícia i la pau.

Evidentment, es tracta d'una missió molt àmplia, però que té un punt focal molt clar: l'atenció de "la humanitat sofrent": els pobres, els exclosos, els empresonats, els refugiats, els apàtrides, els desempleats, les víctimes de la violència, els malalts, els afectats per desastres naturals i en definitiva, totes les persones vulnerables o que pateixen qualsevol situació de greu necessitat o injustícia.

Col·laboracions

Crec que aquest nou dicasteri dotarà de major coherència, coordinació i visibilitat les tasques que desenvolupaven els antics Consells, contribuint a una visió més àmplia i global, enfocada sobre la base de la doctrina social de l'Església, i que englobi les diferents dimensions del treball eclesial: anàlisi, denúncia profètica, oferta de criteris de discerniment, proposta en favor d'un ordre social més just i atenció concreta,

material i espiritual a totes les persones necessitades.

Per sobre de tot, el nou dicasteri pot constituir un referent que contribueixi a avançar, tal i com desitja Francesc, cap a una Església, tant universal com local, que sigui veritablement missionera i misericordiosa, “una Església pobra i per als pobres”.

Eduard Ibáñez

Impotència

El drama dels que fugen de la guerra desvetlla la nostra impotència. Tots hem vist les imatges terribles de les bombes i les cases desfetes, les multituds que abandonen la seva terra i malviuen, les barques plenes, els naufragis, les cues, els campaments, les barreres, les policies, les fronteres hermètiques, l'augment de les extremes dretes i racismes i les inacabables discussions dels governants que lliguen interessos, defensen constitucions i després de tantes hores acaben decidint en contra dels principis cívics de l'Europa humanitària i gelosa de la seva cultura. Ens sentim impotents.

Què, doncs? Repleguem-nos cap a les barreres i les tanques interiors, refugiem-nos en determinats esports, en els nostres problemes, i deixem de pensar en el que està passant?

Per molt que ens repleguem i fugim de la pròpia consciència, si som sincers, sabem que en el fons portem una tensió, un neguit i un fracàs. Podem evadir-nos, però no podem destruir la veritat del que és just, injust i terrible. En aquesta situació els “**petits signes**” poden ser el recurs per anar superant la impotència.

Deixem els gran programes que han de defensar tants interessos contradictoris. Nosaltres, ciutadans normals i corrents, tenim poc marge d'actuació. Sabem, però, que els “petits signes” de vegades van creixent i es van fent grans.

Signes informatius, signes de suport, signes de presència, signes de pregària, signes de silenci, signes de trobar-nos en un mateix lloc de forma periòdica, signes... Ens diran alguns: “Això no serveix per a res!” Que ho diguin; potser tenen raó... o potser no. Depèn de nosaltres.

Jesús Renau

Aturar-se. Cicle C

La fe cura

Les nostres iaies ho deien tot sovint: la fe cura, i si té mal de cap, omple-li el pap. Els metges demanen als malalts que tinguin fe i confiança en ells mateixos. El món modern té poca fe en ell mateix. Confia en coses externes a la persona. I resta malalt.

Un home era tartamut. Arriba tard a l'estació del tren, i puja sense bitllet. Li batega el cor. I ara què faré quan passi el revisor? Li explicaré el que m'ha passat, i com que veurà que sóc tartamut, tindrà compassió de mi, i no em farà pagar la multa. Arriba el revisor. I l'home quec comença a explicar-se, i li surten les paraules com una font cristal·lina. El revisor li fa un somrí, i li fa pagar el doble.

Què va passar? L'home quec va acceptar-se amb el seu defecte i tingué plena confiança en ell mateix, i parlà -per primera vegada- amb tota normalitat.

La humanitat està malalta, i no s'accepta ella mateixa: no té fe: ni humana, i menys encara, fe religiosa, en **Algú** superior a ella mateixa. No té capacitat d'admiració. La fe té el seu origen en saber mirar i veure; saber sentir i escoltar; en aixecar-se i cercar; en menjar i paladejar; en palpar i tocar.

No vagis distret, doncs, enfront del miracle de la vida. No siguis un deixat davant les sorpreses dels fets ordinaris de cada dia. Quan menys t'ho pensis, apareixerà la salvació.

Sigues agraït.

Mn. Pere - diaca

Cultura

Aquest estiu m'he trobat amb un llibre molt atractiu. Almenys m'ho sembla. Ja sé que la temàtica entra en el camp de la religió, però també de la cultura religiosa. Així doncs, segueixo endavant.

El Decàleg sense naftalina, de Luis González-Carvajal. Ed. Paulinas, 2015. Encara m'ho estic llegint i em sembla molt pràctic, tant per a llegir-lo en solitari com en grup. Per ara només ho anuncio, i parteixo d'ell per a un altre

tema. M'explico. Confesso que sóc una lectora "formal", em llegeixo els pròlegs, els epílegs i les notes a peu de pàgina. Una d'aquestes m'ha portat molt enrere en la memòria, m'ha fet recordar un llibre i un autor. Aquest autor va viure entre el segle XIX i XX, però com diu l'Escriptura cal treure... coses noves o coses antigues, segons convé. I avui em semblava convenient parlar-vos de CS Lewis.

CS Lewis va ser un medievalista, apòlogista cristià, crític literari, novel·lista, acadèmic ... Va néixer el 1898 a Belfast i va morir el 1963 a Oxford.

Va créixer envoltat de llibres, va estudiar a Oxford llengua i literatura grega i llatina, va combatre en la Primera Guerra Mundial. Va ser professor a Oxford i Cambridge.

A causa de la quantitat de vegades que va canviar de col·legis en la seva infància i joventut, el seu esquema personal es va ressentir i molt jove es va declarar ateu.

Un ateu una mica peculiar, ja que en la seva autobiografia, titulada *Sorprès per l'alegria*, diu que en realitat "estava molt molest amb Déu per no existir".

A Oxford va conèixer a J. R. R. Tolkien, el famós autor *d'El senyor dels anells* (i si no ho heu llegit, sabreu de les esplèndides pel·lícules). El i altres escriptors i professors com MacDonald, Chesterton ..., van crear un grup que xerraven sobre literatura, història, mitologia, sociologia religió ... En la seva maduresa, i amb influències i ajuda de d'alguns d'aquest grup, entre ells Tolkien i Chesterton, va recuperar la fe i es va adherir a l'església anglicana, mentre Tolkien romaní fidel al catolicisme i Chesterton va acabar convertint-se a ell. Aquests dos haurien volgut que Lewis els acompanyés, però ell s'havia enamorat d'una poetessa nord-americana separada i, potser, va triar l'anglicanisme per poder casar-se amb ella, com al final va fer.

Això és un esbós de la seva vida. Us diré una cosa de la seva obra.

La seva obra més coneguda i venuda són *Les cròniques de Nàrnia*, un conjunt de set llibres de fantasia juvenil que, en aquests últims anys (de 2005 a 2010)

han estat portades al cinema. Les obres, narren amb fort contingut apològic i referències i simbologia cristiana l'eterna lluita entre el bé i el mal. També és molt coneguda *La trilogia espacial*, narració entre fantasia i ciència ficció, amb les mateixes característiques, però per a adults. És curiosa la seva forta càrrega d'espiritualitat, més propera al catolicisme que a l'anglicanisme, en el tractament de la lluita bé-mal, sobretot en el llibre *Perelandra*, en el qual s'imagina un planeta semblant a la Terra però "abans" del pecat original.

Però l'obra que em va fer recordar aquella nota a peu de pàgina és un dels meus preferits, *Cartes del diable al seu nebot*. En aquestes cartes un diable veterà, Escrutopo, va tutelant un aprenent de diable, Orugario, al qual se li ha encomanat la perdició d'un jove mortal. La lúcida "conversa" sobre el Plaer sempre m'ha semblat aclaridora. Escrutopo diu que el plaer no és un invent del dimoni sinó l'Altre (Déu), perquè el sentir-se a gust porta l'home a la lloança; però el que el diable inventa és el retorçiment, la complicació, la manipulació del plaer. Ja sé que això no és teologia, però com a opinió m'agrada. I resulta interessant, en aquest segle com en el passat, que imagina l'infern com una empresa fortament burocratitzada.

Té molts altres llibres, de reflexió cristiana i crítiques literàries. Crec que bastants estan encara a la venda. El que tinc jo de *Cartes ...*, és de Rialp. Els de fantasia i ciència ficció estan, crec, en Gilgamesh, llibreria especialitzada en el tema.

Agenda 2016

Octubre

Dijous 6: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – LA VIDA OCULTA DE JESÚS.

Dissabte 29: MATÍ : ASSEMBLEA

DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència a càrrec del P. Francesc Roma SJ, amb el títol de "Al·legoria de la casa". Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – LA VIDA OCULTA DE CRIST ENS CONTINUA PARLANT.

Desembre

Dijous 15: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – COM SANTIFICAR LA GENT GRAN LES REALITATS TEMPORALS.

TEMARI DEL CURS 2016-2017, "PAPER DELS LAICS EN L'ESGLÉSIA I EN EL MÓN" DE MONS. JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA

Aquests llibres, són un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq. - Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN